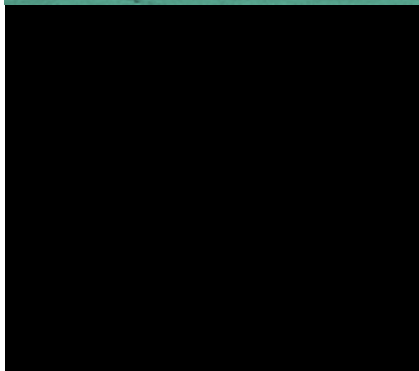

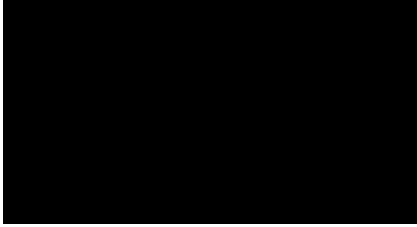
COAC

arquitectes.cat

Publicat a *COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA* (<http://coac.arquitectes.cat>)

Inici > Revista de corresponsals: Construccions amb maó a Córdoba, Argentina: tradició i sostenibilitat

© bibiana Sciortino

Amb la utilització del maó a les primitives construccions comença la història de les civilitzacions i cultures al món.

Amb més de 11.000 anys d'història, és un dels materials de construcció més antics. El totxo està unit al desenvolupament tecnològic i cultural de la humanitat, i la seva evolució i perfeccionament a les diferents èpoques de la història configura la base per a la seva vigència.

Les construccions en maó constitueixen una de les baules fonamentals a la història de l'arquitectura. El seu origen se situa a Mesopotàmia al 2.200 a. de C. en temps de la civilització accàdia. Després es va expandir a Egipte i la Xina i més tard a Europa a través de Grècia i Roma. Excavacions arqueològiques a l'antiga ciutat d'Ur demostren que el 4.000 a. de C. sumeris i babilonis assecaven maons al sol, i per reforçar murs i muralles recobrien les parts externes amb maons cuits per ser aquests més resistents, que en ocasions s'esfaltaven per aconseguir efectes decoratius.

Aquesta tècnica arriba a Amèrica amb els colonitzadors al segle XVI, i posteriorment amb els successius corrents d'immigrants europeus als segles XIX i XX.

Tot i que els mètodes de fabricació han evolucionat al llarg del temps, els seus components i la forma rectangular han experimentat pocs canvis.

Per a la seva producció l'argila és la matèria primera que barrejada amb aigua i modelada passa a un procés d'assecatge i cocció. Segons la qualitat de la matèria primera i el tractament d'elaboració es pot aconseguir un producte d'alt rendiment amb varietat de resistència mecànica i diferents tipus: maó massís, maó buit, etc.

Actualment s'han guanyat noves propietats per a diferents usos a la construcció que ho fan avantatjós en comparació a altres sistemes constructius. Les principals característiques són: sostenibilitat, durabilitat, resistència al foc, condicionament tèrmic i acústic.

Sostenibilitat: La producció del maó pot ser sinònim de sostenibilitat. L'argila, un recurs abundant a la natura, és el material principal per a la seva elaboració. Com que no té agregat de productes químics és ecològic i respectuós amb el medi ambient. A més, els maons poden reutilitzar-se i reciclar-se una vegada i una altra, evitant la generació de runes, permetent tornar el material a la terra i aportant a un desenvolupament circular.

Durabilitat: El procés de cocció atorga a la rajola una alta resistència al pas del temps, a l'impacte i a la humitat. Per això és un dels materials de construcció més duradors, cosa que s'evidencia a les nombroses construccions colonials que es mantenen fins avui en bon estat. Actualment, la fabricació industrial ha incrementat encara més les qualitats.

Resistència al foc: El seu alt poder de resistència al foc és una altra característica que

distingeix el maó, condició que s'aconsegueix durant el procés productiu, ja que la cocció arriba a temperatures de fins a 920 °C. A més, en el cas d'incendis, els blocs ceràmics no emeten gasos perjudicials per a la salut humana i es converteixen en un material segur i fiable.

Condicionament tèrmic i acústic: per la seva elevada massa tèrmica, construir amb maons pot ajudar a reduir les fluctuacions de temperatura. Així mateix, en zones que exigeixen més condicionament tèrmic, hi ha solucions que s'adossen fàcilment al mur de paleta com a elements d'aïllament i acabament interior o exterior.

El maó ha demostrat a través del temps que és una solució constructiva de rendiment òptim. Actualment, quan l'arquitectura tradicional s'enfronta a noves tecnologies i materials innovadors, l'eficàcia del totxo continua vigent.

Podem comprovar que per aquestes característiques la tècnica del totxo és un dels sistemes constructius més utilitzats al món, i principalment a Llatinoamèrica com a material que representa tant la tradició com la innovació local. Exemple d'això el trobem a Córdoba, Argentina, on hi ha una cultura constructiva lligada a la qualitat de l'argila que s'expressa en l'ús estès d'aquest material per a construccions de diferents tipologies, i caracteritza la imatge urbana del lloc.

Bibiana Sciortino, arquitecta. Corresponsal del COAC a Córdoba, Argentina, març 2024

[1]

Tornar [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://coac.arquitectes.cat/ca/mon/revista-de-corresponsals-construccions-amb-mao-cordoba-argentina-tradicio-i-sostenibilitat>

Links:

[1] <http://coac.arquitectes.cat/ca/printpdf/printpdf/30738>

[2] <http://coac.arquitectes.cat/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29>